

seda sissepõletanud on, mis ilal maa-ilmas sündis. Aga mitte nenda ei seisnud sündinud asjade kujud ruutude peal, tuida muidu maalitakse. Ei, neil kujudel oli elu sees, puud ja lehed liikusid, inimesed tulivad ja läksiwad, nii kui peegli klaasi ees. Kuningapoeg waatas läbi teise ruudu. Seal seisis Jaakopi unenägu; kartasid läks otsekohe taewa ja inglid suure tiivadega käisiwad üles ja alla. Ja, kõik mis iganes maa-ilmas sündinud, kõik see elas ja liikus akna-ruutude sees. Nii kunstlikusi kujusi võib aga ilksi aeg walmistada.

Paradiisi-neid wiis oma wõerast lahkest suurde saali, mille seinad läbi paistisid. Seal olidwad kujud; üks nägu ifka tenam kui teine. Ünsate hulgas laulsiwad, et kõik üheks rõõmulauluks kottus; kõrgele wenis nende hulk, wiimased paistisid laugelt nii weiled wälja, kui die pungad. Restel saalis seisis lai puu, paksu kõlawa oksadega; kullakarwa õunad rippusid roheliste lehtede wahel. See oli see keelatud puu, millest Adam ja Eewa sõõnud olidwad. — Aga lehe külges rippus punnane till; se näitas wälja, nagu nutaks puu meriseid pisaraid.

„Läheme nüüd laewa“, ütles Paradiisi-neid, „seal wõime meie kõlawa laenete peal kinnitust wõtta. Laew kõigub ja ei liigu paigast, aga kõik maa-ilma riigid ja maad weerewad mööda.“ —

Ja, see oli ime näha, tuida kõik rand liikus. Seal tulidwad kõrged mäed, mis igawest lund oma pea peal kandisid, oma pilwetega ja oma metsadega, ja karjasarw kostis nii haledast ja igatsetes, ja mäe all lagedal laulis karjane. — Siis langutasidwad Eõunemaa wiljapuud oma pittli olsti üle laewade; mustad luiged ujusidwad wee peal ja isewiist loomad ja õied paistisidwad kaldal; see oli Austraalia, wiles maa-ilma jägu, mis seal mööda libises. — Preesrite laulud kostisidwad, talitsemata rahwas largas trunimide määrina ja luust tehtud pafunade kõla järel. — Egyptuse määratumad ehitused, langend sammad ja ennemuistsed Sumalate-kujud, poolest saadik liiwatuisust maetud ja loetud, läksiwad nendest mööda. — Põhjawalguis lehwis üle Põhjamaa lüstund tulemägede. — Need olidwad kujutused, tuida neid surelit täsi ilalgi teha ei suudu. Kuningapoeg tundis ütlemata rõõmu omas südames; tema nägi weel sadakord rohkem, kui meie siin ülespanna suudame.

„Ja kas wõin mina ifka seia jääda?“ küsis kuningapoeg.

„Se on sinu enese asi?“ kostis Paradiisi-neid. „Kui sina ennast mitte Adama kombel eksitada ei lase seda tegema, mis keelatud on, siis wõid sina ifka seia jääda.“